

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. április 21.
(vasárnap este)

Horváth Géza

ÖSSZKOMFORTOS RABSÁG

Alapige: 2Királyok 25,27-30

Jójákin júdai király fogságának harminchetedik évében, a tizenkettedik hónap huszonhetedikén történt, hogy Evil-Meróda, Babilónia királya, abban az évben, amikor uralkodni kezdett, megkegyelmezett Jójákin júdai királynak, és kiengedte a fogházból. Jőindulattal beszélt vele, és székét följebb tette a többi király székénél, akik nála voltak Babilonban. Kicseréltette rabruháit, és Jójákin állandóan vele étkezett, egész életében. Ellátását állandó ellátásként a királytól kapta, napi szükséglete szerint, egész életében.

Imádkozzunk!

Édesatyánk! Hálás szívvel köszönjük ezt az estét neked. Köszönjük a szép tavaszt, a nyíló virágokat, a nap sugarát. Köszönjük, hogy ebben is azt láthatjuk, hogy szeretsz bennünket, nem bűneink szerint cselekszel velünk, hanem irgalmassággal és atyai szíved szerint akarsz velünk bánni.

És még jobban köszönjük, Urunk, hogy olyan sokan lehettünk itt délelőtt a konfirmáció alkalmával. Köszönjük fiataljainkat és azokat a felnőtteket, akik hitvallást és fogadalmat tettek. Hadd imádkozzunk ismét értük, és kérjük: tartsd meg őket ebben a hitben, sőt egyre inkább növeld hitüket, ismeretüket, amellyel megismernek téged, és feltámaszkodnak erejédre.

Szentlelked által adj nekik világosságot, Urunk, hogy felragyogjon előttük is a teljes kegyelem, az igaz bűnbocsánat és az a szeretet, amit csak te tudsz adni, az a béke, amelyet csak te kínálsz a téged szeretőknek.

Köszönjük, hogy ma este is összegyűlhettünk áhítatra, igehallgatásra. Köszönjük az idevezető utat. Te látod, hogy mit hoztunk ide, Urunk. Engedd, hogy amit idehoztunk és előtted nem kedves, azt ne vigyük el innen. Köszönjük, hogy le lehet rakni mindent, el lehet énekelni a te kereszted alatt: megtörve és üresen adom magam neki, hogy újjá Ő teremtsen, az úrt Ő töltsse ki.

Köszönjük, hogy a keresztnél hull le életünk terhe, mindaz, ami roskaszt bennünket, ami fáj, ami könnyet csal a szemünkbe, ami miatt békétlenség van a szívben, békétlenség van körülöttünk.

Segíts, Urunk, hogy ebben a csendben halljuk meg a te hangodat, amellyel vezetsz bennünket az üdvösség útjára, vagy amellyel a keskeny úton segítsz, hogy elő-

ÖSSZKOMFORTOS RABSÁG

re haladjunk, nehogy megálljunk, hanem a boldog cél felé siessünk. Szentlelked által végy körül bennünket, szenteld meg szívünket.

Ámen.

Igehirdetés

A bibliaolvasó kalauzunk szerint nem olyan régen olvastuk a Királyok könyveit és már akkor, amikor a Királyok második könyvéhez értünk, Jójákin királynak ez a története megfogott engem.

Ez a történet Krisztus előtt 560-ban történik, amikor Babilóniának új királya lesz: Evil-Meróda, és tudjuk, hogy Isten népe a fogságban van, és Jójákin júdai király is már harminchét évet töltött el a fogságban. Ez az Evil-Meróda nagyon kevés ideig volt Babilónia királya, de ezzel fejeződik be a Királyok második könyve, hogy Jójákin királyt kiemelte a többi rab közül, a királyok közül, akik ott voltak rabságban. Úgy látszik, abban az időben is divat volt leigázni a kisebb népeket, megalázni vezetőiket és fogságba vinni királyaikat.

Az 560. esztendő márciusában, ha magyarra fordítjuk az ottani időszámítást, Evil-Meróda király nagy jótéteményt gyakorol, mégpedig azt, hogy Jójákin királyt kiemeli a rabságból, lecseréli rabruháit, asztalához ülteti, hogy vele étkezzen — ez a közösségvállalásnak volt a jele, mindkét fél részéről. Ha valaki nemcsak adta, hanem el is fogadta az asztalközösséget, sok mindent jelentett. És még ad neki ellátmányt is napi szükséglete szerint. Ezzel fejeződik be a Királyok második könyve.

Vannak írásmagyarázók, akik ezt az ígét úgy értelmezik, én nem ítélem el ezeket az írásmagyarázókat, hogy lám, Isten a fogságban is gondoskodik az Ő népéről, javulást vagy jobbulást hozhat a sorsukban, az életminőségükben egy-egy ilyen babiloni királynak a jótette, jótéteménye.

Amikor elcsendesedtem az ige felett, azonban ez az ige nekem teljesen mást mondott. Arra gondoltam, hogy ennek a rövid történetnek azt a címet lehetne adni: összkomfortos rabság. Ami azt jelentette, hogy valóban vannak pozitív dolgok, meg előrehaladás, valóban vannak testi jók ennek a Jójákin királynak az életében, de mégis csak rab. Messze van az Ígéret földjétől, messze van a szent földtől, messze van attól a helytől, ahol zengett a zsoltár, az Istent magasztaló ének. Ahol olyan sokszor emlegették azt a csodálatos éneket, amit a Veres-tenger után énekeltek: Szabadítómmá lett nekem ez az én Istenem, Lovat lovasával tengerbe vett. Őt dicsérem, magasztalom, erőm és énekem az Úr. — Ez valahogy olyan nyomtan szállt fel ott, ha egyáltalán felszállt Isten trónja elé a fogságban. De ezért ez a fogság mégis összkomfortos volt.

Arra gondoltam, hogy ez az ige arról szól nekünk, hogy nekünk igazán nem összkomfortos rabságban kellene élnünk, hanem teljes, valódi szabadságban. Azt mondja az ige: Ha a Fiú megszabadít titeket, akkor valósággal szabadok lesztek. Lehet a rabság összkomfortos, de ettől még a „bűn szolgája gyáva rab, a Krisztusé szabad.”

Itt egy dolog nem történik meg: az, hogy Jójákin hazakerül, és ott atyái földjén dicsérheti és áldhatja az ő örökkévaló Istenét.

Miért veszélyes mindaz, amit Evil-Meróda Jójákin királynak felajánl? Miért veszélyes az, amikor a hívőt, az Isten népéhez tartozót valaki valamivel kecsegte-

ti? Miért veszélyes az, amikor a világ vagy az ördög akar nekünk adni valamit? Erre keressük most a választ ennek az igének az alapján.

Először is azért nagy veszély az, ha valamit elfogadunk az ellenségtől, a világtól, az ilyen Evil-Meródak-féléktől, még ha az jó is, ha szép is, mert tulajdonképpen az ellenség ezzel mindig felejtetni akarja a mi igazi rabságunkat. Ez éppen olyan, mintha valaki egy kutyát láncon tart, de azért az üzletben megveszi számára a legfinomabb kutyaeledelt. Elviszi a legdrágább kutya-kozmetikába, és amikor hazamegy, mégis csak megköti, mert az egész kerti virágágyást nem taposhatja össze. De azért megad neki mindent, ami kell. Sőt lehet, hogy olyan engedményeket is ad, hogy a láncot kicsit hosszabbra engedi. Volt egy ismerősöm, aki így kedvezett mindig a kutyának. Ha a kutya rossz volt, rövidebb láncra fogta, amikor a kutya valami jót tett neki, vagy ugrált a lábainál, megnyalta a kezét, akkor hosszabb láncra engedte. A végeredmény ugyanaz. Mégis csak láncon van a kutya, mégis csak rab.

Amikor egy állatkertben jártam, manapság már — nem tudom, hogy az állatvédők nyomására vagy egyébként is — igyekeznek az állatoknak olyan körülményeket biztosítani, mint amilyen az eredeti helyén van. Ügyesen teszik. Olvastam valahol, hogy műjeget is csinálnak, mű jégtáblát, hogy a fókák azon úszkáljanak. Szabadságuk behatárolt, korlátozott.

Úgy látom, hogy Evil-Meródak nem szabadságot akar adni Jójákin királynak, hanem azt akarja, hogy abban a fogságban, amiben van, legalább jól érezze magát.

Péter és János az Ékes-kapuhoz mennek, és a kapunál ott van az éktelen koldus. Ezt a kaput egyébként azért nevezték Ékesnek, mert 25 méter magas volt, színarannyal vastagon borítva. Ott ül egy koldus, aki kéreget. Péter és János azonban azt mondja: ezüstöm és aranyom nincs, de amim van, azt adom neked: a Názáreti Jézus nevében kelj fel és járj!

Ha Péter és János ott dob neki néhány fillért vagy ad neki egy kiló kenyeret, az ilyen összkomfortos rabság hozzájárulása lett volna. Jézus azt kérdezte a vak Bartimeustól: mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Olyan szép, amikor azt mondja Bartimeus erre a kérdésre: Mester, hogy lássak! Nem azt mondta, hogy adj valamit, hogy itt az útszélen elviselhetőbb legyen az élet. Nem azt mondta, jó lenne itt, amikor hideg van, valamilyen melegítő takaró, amin éppen ülhetnék. Nem azt mondta, hogy nyáron valamilyen légkondicionáló kellene, egy mobil klíma kellene, hogy ez a kolduló élet összkomfortosabb legyen, hanem azt mondta: lássak! Mert ha ezt megadod, hogy látok, akkor nem kell többet koldulnom. Akkor megváltozik az életem, egy új életet tudok élni, és az olyan következményekkel lesz az életemre, hogy minden rendbe és helyre jön.

Ez a koldus is, akit Péter és János felemel, bemegy a templomba, és onnan tudjuk, hogy megszabadult, mert tudja már Istent dicsérni. Aki pedig nem szabad, az Istent nem tudja, és legtöbbször nem is akarja dicsérni és dicsőíteni. A koldusnak azonban nemcsak meggyógyult a teste (ezt onnan tudjuk, hogy ugrándozott), de meggyógyult a lelke és élete is. Otthagyhatta az Ékes-kapu akármilyen gyönyörű környezetét, amire azt mondanánk: csodálatos környezet, mert az ő számára a rabságának a helye volt.

Amikor Evil-Meródak valamit akar adni Jójákinak, amikor a hívő embernek valamit kínál a világ és valamivel csábít a test, akkor az mindig arra megy, hogy a

ÖSSZKOMFORTOS RABSÁG

te rabságodat felejtse el: Ne vedd észre a láncokat, ne vedd észre, hogy már a hú-sodba vágott. Ne vedd észre, hogy a családot már romokban van, hogy gyermeke-id már pszichikailag teljesen kivannak. Ne vedd észre, hogy éjszaka rosszat ál-modnak és miattad sírnak. Ne vedd észre a rabságot, de azért, ha lehet, tegyük összkomfortossá.

Valakivel beszéltem, akinek kicsi korában meghalt az édesanyja, és a család mindent megtett azért, hogy ezt a nagy veszteséget feledtessék vele. Sokat kényez-tette a szűkebb és tágabb család. Mindent megvettek, minden meg volt engedve neki. Mehetett akárhova kirándulni. Valóban mindent megkapott, amit szeretett volna. Egyszer, amikor a kislány felnőtt, felnőttként megköszönte a családnak, és azt mondta: az édesanyámat ezzel sem tudtátok pótolni.

Valóban így van. Aki rab, aki a bűn szolgája az valóban kaphat az Evil-Meró-dakoktól sokféle ajándékot, sokféle kiváltságot, sokféle kegyúri díjat, de egyet nem kaphat azért, mert azt csak Jézus Krisztus tudja adni. Azt mondja az ige: *Ha a Fiú megszabadít titeket, akkor valósággal szabadok lesztek.* Éppen ezért Jézus Krisz-tus mindig erre összpontosított. Mindig ezt mondta a nyomorult embernek: meg-bocsáttattak a te bűneid.

Sokan azt mondták: ja, mi nem ezért jöttünk. Mi azért jöttünk, hogy gyógyíts meg, azért jöttünk, mert ettünk a kenyerekből. Azért jöttünk, mert ezt vagy azt szeretnénk, ha elintéznéd. Ma lehet, hogy így mondanánk ezt: mi csak azt kérjük tőled, Urunk, hogy gyermekeinket felvegyék az egyetemre, csak azt kérjük, hogy kapjunk munkát, csak azt kérjük, hogy kevesebb sárgacsekket kapjunk, csak azt kérjük, ne legyen olyan kiállhatatlan az a munkatárs vagy főnök. Ne legyen olyan rettenetes az az utcabeli, aki mindig borsót akar törni az orrunk alá, vagy bosz-szúsággal illet bennünket, vagy a mi bejárónkba teszi a kocsiját és ott áll meg, és nem érti, hogy három méterrel arrébb is állhatna. Mi csak ilyeneket kérünk sok-szor a mi Urunktól.

A 469. dicséretünk olyan szép, ahol az énekíró azt kéri: szabadságot adj ne-kem, és tiszta szívet. Vonj magadhoz, Jézusom, hogy járjak veled. Az ilyen ember az, aki kiált a szabadulásért, aki nem összkomfortos rabságot akar magának és szeretteinek: ha már ezt az életet el kell viselni, legalább primán szenvedjük vé-gig. Hanem azt mondja: szabadíts meg, Uram. Azt kéri, amit az Ószövetség egyik nagy alakja kért, amikor azt mondta: szabadításodra várok, Uram! Ő nem össz-komfortos rabságot kért, nem javakat kért a rabságban, hanem a rabság megszüntetését kérte az Úrtól, hogy boldog legyek. Akkor megoldódik az életem.

Amit itt látunk, az az, hogy vajon mi jöhet az ellenség kezéből? Isten ígéje azt mondja: a jó adomány és tökéletes ajándék az felülről, a világosság Atyjától száll alá. Vajon mi jöhet az ellenség kezéből? Ne felejtsük el, hogy akármilyen jótevő ez az Evil-Meró-dak, akármennyire játssza ott a mikulást, mégis csak ellenség. Nem lesz soha barát, nem lesz testvér, ő rabtartó még akkor is, ha engedménye-ket ad, még akkor is, ha hosszabbra engedi a láncot.

Van egy mondás: a Sátán, a mi ellenségünk, mindent ígér, keveset ad, a vé-gén pedig mindent elvesz.

Az jutott eszembe, hogy lehet, hogy ilyen történik itt, hogy ez a Jójákin für-dik talán a javakban, ebben a dicsőségben, a könnyebbségben, de lehet, hogy lel-

kileg belegörnyed – mert nagy ára van annak, ha valamit kérünk vagy valamit elfogadunk az ellenségtől.

Hallottam valakiről, aki hatalmas nyereséget nyert. Sokaknak vágya, talán még a hívő szíveknek is, hogy milyen jó lenne hatalmasat nyerni és ezeket a nyereségeket gondolatban már sokfelé elköltik. Mit csinálnának belőle, mit építenének belőle. Nekem is mondták régebben: azonnal kitataroztatnánk a templomot. Mindig azt mondtam és mondom ma is: vigyázzunk, mert ha valamit az ellenségtől elfogadunk, azt ő sokszorosan fogja visszakérni. Azt ő behajtja rajtunk. A mi ellenségünk, az ördög a világ legnagyobb manipulatív befektetője. Nem fektet be úgy, hogy ne kérje azt vissza. Százszorosan, ezerszeresen. Nem ad neked semmit úgy, hogy azért ő egyszer majd ne jelentkezzen, és ne menjen rá mindened.

Ebből az elmúlt években kaptunk egy kis ízelítőt és példát. Manipulatív befektetők, hogy mennyire tönkre tudják tenni egy-egy embernek a környezetét és életét. Azt mondja Jézus Krisztus: ne attól féljétek, aki a testet öli meg, hanem aki a lelket öli meg. Az ördög viszi magával a lelket. Rabságban tart, megkötöz. Jézus Krisztus viszont szabadít, és aki Ő megszabadít, az valósággal szabad.

Jójákin király kiemelkedik a rab királyok közül. Feljebb tétetik a széke, ellátmányt kap, rabruháját kicserélik, és a király asztalánál fog étkezni.

Tegyük fel a kérdést: mi van közben a néppel? A nép továbbra is fogságban van, továbbra is szenved. Nem kapnak ellátmányt. Nem kapnak szép ruhát. De a király kiemeltetik.

Mózes, akiről azt olvassuk: inkább vállalta az Isten népével való együtt nyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét.

Jójákin királynak nemcsak a maga érdekeit kellett volna néznie. Azt mondja Isten igéje az Újszövetségben: ki-ki a másik hasznát is nézze, és ne csak a magáét. Ennek a királynak azt kellett volna mondania talán, hogy köszönöm, de ha az én népem, amelyet Isten rám bízott, hogy vezessem, őrizzem őket, gondoskodjam róluk, akiket Isten úgy bízott rám, mint Dávidra annakidején: Dávid, te pásztorkirály legyél, aki a népet táplálsz, (nem fejni akarod csak, hanem etetni is), akkor ennek a Jójákinnak azt kellett volna mondania: addig nem, míg az én népem nyomorúságban van. Inkább vállalom velük az együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét.

Jójákin királynak is, aki ráadásul még tudta is a Törvényt, meg Isten igéjét, az akkor már meglevő ószövetségi iratokat, hallott az Uráról, Istennek nagyságos tetteiről. Nem azt kellett volna mondania: és mi van az én népemmel? Mi van azzal a néppel, amelyik Isten népe? Mi van azzal a néppel, amelyik átjött a Veres-tengeren, amit a Jordánon hozott át az Úr. Mi van azzal a néppel, akiket Isten rám bízott, akiknek az élére állított? Ő elfogadja ezt, mert azt olvassuk, hogy egész életében Evil-Meróda asztalánál evett. Elfogadja a ruhát, a javakat, az ellátmányt, és nem úgy tesz, mint Dániel, aki meg azt kapta az Úrtól: ne fertőztesse meg magát azzal az étellel, amit a király akar neki adni.

Miért veszélyes az, amit Evil-Meróda tesz? Azért, mert Jójákin és mindent embert, aki ilyet elfogad, gögössé és elbizakodottá teheti. Hiszen arra gondolhatt Jójákin, meg hasonló helyzetben levők is: lám, mégis csak értékelnek. Azt hiszem, hogy mindenki óemberének jólesik az, amikor így kecségetik és ilyen lágy

ÖSSZKOMFORTOS RABSÁG

tavaszi szellő és fuvallatként éri őt egy-egy ilyen gesztus. Ez mind az óemberünket hizlalja. Pedig az óemberünket sorvasztani kellene azért, hogy az új pedig napról-napra erősödjék. A régit, az óembert napról-napra sorvasztani kellene.

Amit itt Evil-Meróda tesz, ez nem sorvasztja az óembert, hanem hizlalja, növeli. Ennek párjaként mintegy fordított arányosan csökken az újember, és sorvad és hal el. Ezért teszi gögössé, elbizakodottá, mert megvan mindene.

Mint a Jelenések könyvében, amikor Isten azt mondja az egyik gyülekezetnek: azt mondd, nincs szükségem semmire. Gazdag vagyok, összkomfortos rabságban élek talán, vagy összkomfortos gyülekezeti életben. Nincs szükségem semmire, megvan mindenem. Jaj, de nagy kísértés! Amikor ránézünk arra, amit kapunk, amink van, és azt mondjuk: nincs szükségem semmire.

Figyeltük, hogy itt az igében csak testi dolgokról olvasunk? Az olvassuk: az asztalánál biztosított helyet, olvasunk a ruháról, kicseréltette a rabruháit, és olvasunk arról, hogy ellátmányt kapott, hogy az ő szükségeit ki tudja elégíteni. Ez mind csak a test. Evil-Meróda ugyanis nem tud gondoskodni másról, és nem tud gondolkodni másban, csak a testi javakban.

Borzasztó, amikor valakivel beszélek vagy hallok ilyeneket, hogy valaki csak a testivel tud gondolkodni. Nincs is más vágya, más célja. Az ének azt mondja: egy vágyat adj nekem, hogy értsem és kövessem szent igazságodat, szent igazságodat. – És vannak emberek, akiknek nem ez a vágyuk. Evil-Meróda sem tud máshogy gondolkodni, csak testiekben, amire a testnek szüksége van. Bocsánat, de az állatoknak is csak erre van szükségük, amit itt Jójákin királynak Evil-Meróda ad: étel, körülmények, és arra, ha valamire szüksége van, azt kapja meg. Nincs arról szó, hogy kapott volna ez a király valami lelki ajándékot. Evil-Meróda nem tud másban gondolkodni, csak testiben. Ez a legnagyobb rabságnak a jele, amikor valaki nem tud gondolkodni, csak testiben. Amiről azt gondolja, hogy csak az töltheti be az életét. Azt gondolja, ha azt megszerzi, akkor boldog lesz.

Valakivel beszéltem, aki kitett egy célt maga elé, ilyen testi dolgokat. Azt mondta nekem: amikor elértem, nem voltam boldogabb. Igen, mert olyat kerestem, ami meg nem elégíthet, ami be nem tölthet. A lelki azt jelenti: olyat keresek, ami betölthet, ami megeléghet, és ami nyugalmat adhat.

Kár, hogy Jójákin király elvesztegette az addigi éveit. Mit olvasunk az igében? „Rabságának 37. esztendejében.” 37 évet kibírt, akkor azt a kicsit már nem bírta volna ki? Hogy mennyi lehetett neki hátra, nem tudjuk. 18 éves korában vitték rabságba. Az akkori viszonyok és a rabság körülményei között nem volt sok már hátra.

Eszembe jutott a nagy francia hitvalló, Marie Durant, aki az ellenreformáció idején a Bastille-ban raboskodott. Évtizedeket töltött a Bastille-ban, és a valamilyen kavicsal rávéste a cellája falára ezt a két szót: tartsatok ki! Azt mondta Marie Durant, ha majd jönnek utánam azok, akik Jézus Krisztuséi, akik hitben veszik Isten kegyelmét, hadd tudjam figyelmeztetni: tartsatok ki!

Olyan szomorú, amikor valaki az utolsó métereken bukik el. Már 37 évet kibírt. Nem azt kellett volna mondania ennek a királynak: mit tudsz nekem már adni? Egy ének mondja: „Mit nyújt tenéked a világ? Mindaz, mit adhat, semmiség. Lépj a megnyílt üdvajton át, mikor teszed? Mért nem ma még?” Mit tudsz ne-

kem adni, amit az én Istenem nem adott meg nekem? Amivel nem töltött be, amivel nem ajándékozott meg engem? Mit tudsz nekem adni, Evil-Meródak?

Nem tudom, hogy Evil-Meródak milyen ruhát csináltatott neki, milyen ruhát kapott a rabruha helyett, de biztos, hogy nem olyan szépet, mint Jézus Krisztusnak az igazsága. Amiben egy örök életen keresztül zenghetne volna a szabadulásnak az énekét, a Bárány énekét. A megváltottak hálaénekét. De ő nem arra a ruhára vágyott.

Milyen ruhád van neked? Lehet, hogy rabruhád van. Ez is baj. Nem tudod levenni, és úgy gondolod, nincs, aki levegye rólad. De lehet, hogy olyan ruhád van, amit Evil-Meródak adott neked, amit a világ adott neked, a világ húzott rád, amit az ellenségtől kaptál és megfertőzte a hitedet, a szellemiségedet, a lelkedet.

Hadd hirdessem ma este neked: Jézus Krisztus viszont olyan ruhát ad nekünk, a mi rabruhánk helyett, ami az igazság hófehér ruhája. Amelyet megmosott a Bárány vérében, és lemosta bűneinket, szabadsággal ajándékozott meg bennünket, és országa népévé tett bennünket.

Ne összkomfortos rabságot kérj, ne összkomfortos rabságra vágyj, amire azt gondolod, az tölthet be, és az adhat boldogságot, hanem azt, amit az Úr tud adni, amit Ő adhat. Jójákin király bizonyára megalkudott. Nem tudott már világítani. Az a rettenetes és szörnyű, hogy ilyen állapotban, amibe ő került, nem tudott áldás lenni, nem tudott világítani, nem tudott az ő Uráról beszélni. Nem is volt joga, hogy beszéljen.

Van egy mondás: aki fizet, az petyegtet. Ez azt jelenti: aki fizet, az diktál. Aki a pénzt adja, annak van beleszólása. Családi életekben is lehet ilyen. Egy házasságban vagy egy szülő-gyermek kapcsolatban is lehet ilyen, hogy aki a pénzt adja, az feltételeket is köt, és nem szabad az ember. Ez a Jójákin király is ezt nem értette meg: aki fizet, az petyegtet. Mindig úgy érezhette, hogy ezt neki viszonznia kell. Nem kell viszonzni, ha nem fogadok el semmit!

Azt mondta az Úr Jézus Krisztus: jön a világ fejedelme, de nincs bennem semmije. Megkísértette még Őt is az ördög: Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem. Pedig az Úré minden hatalom mennyen és földön. Az Úr Jézus azt mondta: semmi nem kell, mert neki nem kellett semmi, amit az ördög akart adni. Ami fekete kezekből jön, nem kell. Csak az kell, ami az Úr átszegzett kezéből jön. Amit az Úr ad neked, csak az kelljen, csak azt fogadd el, azért légy hálás. Azért magasztald és dicsőítsd az örökkévaló Királyt.

Nem lehet semmit elvenni, hanem azt mondja nekünk az ige: álljatok meg a hitben, harcoljátok meg a harcot, és nyerjétek el az élet koronáját, amit Isten ígért az Őt szeretőknek.

Így mondom magamra is nézve: Tartsunk ki, hiszen annyi ajándékot adott nekünk a mi Urunk. Azt mondja: mindennel megajándékozott minket — mondja Péter —, ami az életre és kegyességre való. Mondd ezt az ördögnek, meg a világnak: Nem tudsz olyat adni, amit nekem az én Uram, Jézus Krisztus, már ide ne adott volna. Mert akié a Fiú, azé az élet. Ha enyém az Úr Jézus Krisztus, akkor minden a mienk — mondja a Római levélben. Minden a tiétek, ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig az Istené. Hogy mérhető ehhez egy-egy szép ruha, egy-egy jó étel a király asztalánál? Hogy mérhető ehhez valamilyen rang, karrier, valamilyen feljebb helyezés?

ÖSSZKOMFORTOS RABSÁG

Jézus legfeljebb helyezett bennünket. Azt mondja: előrébb tette székét, az Úr meg a mi székünket a mennyekbe tette. És vele együtt majd uralkodjam. Ő helyezte magasabbra székemet. Ettől Evil-Meródak nem tudja magasabbra helyezni. Ettől a világ sem tudja magasabbra helyezni.

Vajon milyen ruha van rajtad ma este? Rabruha, amit a világ tett rád, hiúság ruhája, gőgösség ruhája, elbizakodottság ruhája — vagy pedig a szolgálat ruhája, a Jézus Krisztus vérében megmosott hófehér ruha, amely a szentek igazságos cselekedetei?

Ebbe öltöztessen téged örökkévaló Urad, Jézus Krisztus.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, hódolunk előtted, magasztalunk téged, dicsőítünk, mert méltó vagy, mint megöletett Bárány, hogy vegyél dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást.

Bocsásd meg, Urunk, hogy oly sokszor kacsintgattunk a világ felé. Bocsásd meg, ha elfogadtunk valamit az ördögtől. Engedd, hogy ma este ezt meglátva, megtagadjuk, elhagyjuk, mert tudjuk az igéből, hogy aki takargatja vétkét, annak nem lesz jó vége, de aki megvallja és elhagyja, az irgalmasságot nyer.

Könyörülj rajtunk, hogy ne vágyjunk másra, csupán feléd, és mi is énekeljük: Egyedül Jézus, te vagy elég. Kérjük azt: legyen az éltém tükörképed, hogy téged zengjen, téged vigyen, téged felmutasson, hogy más is lásson, más is csodáljon, és leborulva áldjon.

Szabadíts meg bennünket, Urunk, mert más nem tud megszabadítani önmagunk szeretetétől, az önmagunk körül forgás csapdájából, a hiúságból és mindaból, amit a mi balga szívünk keres. Egyedül te tudsz nekünk kincseket adni, sőt egyedül te magad vagy a kincs. Ezért kérünk: „minden kincsünk te légy nekünk itt, fenn a mennyben majd. Jézus, te légy az életünk, mely mindörökre tart.”

Áldd meg esténket, éjszakánkat. Áldd meg pihenésünket, Urunk, és felkelésünket is. Áldd meg szeretteinket közelben vagy távolban. Áldd meg családjunkat, betegeinket, gyászoló testvéreinket vigasztalással, Urunk.

Kérünk, őrizd meg gyermekeinket, fiataljainkat, amikor az óvodába, iskolába, előadásokra mennek. Kérünk, őrizd meg őket az Evil-Meródak, a világ, az ördög és saját testük minden kísértésétől, minden kívánságától.

Engedd, hogy beléd vessék egyedül bizodalmaikat, mert ha vallják, hogy te vagy a mi Istenünk, akkor tudják azt is, hogy te vezetsz minket mindhalálig.

Köszönjük, hogy irgalmasan bánysz velünk, és velünk vagy minden napon a világ végezetéig.

Áldd meg magyar népünket, nemzetünket, hazánkat, a világ minden tájára szétszóródott magyar református testvéreinket. Kérünk, gondoskodj lelki táplálékról a számukra, és növeld hitüket, reménységüket, hogy ott is szálljon a zsol-tár feléd: Tebenned bízunk eleitől fogva, Uram, téged tartottunk hajlékunknak.

Hallgass meg szeretetedből, kegyelmedből, egyedül Krisztus érdeméért.

Ámen.